Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de November 1892. 42de Aargang.

Joseph Smith som Profet.

(Af B. H. Roberts.)

(Sluttet fra Side 38.)

Vi bede Læseren noje lægge Mærke til de Ord, Englen udtalte til Joseph Smith, da han den 22de September 1823 for første Gang saa de Plader, fra hvilke han siden oversatte Mormons Bog. Englen havde Grund til at advare Joseph Smith mod den Tanke, at han kunde blive rig ved at modtage Pladerne og de Optegnelser, som fandtes paa dem, og for at Morkhedens Magt ikke skulde forføre ham, blev Djævelen og hans Hær vist ham i et Syn, hvorefter Englen sagde til ham:

„Se! Uagtet Du har set dette, hvorigjennem Du kan være i Stand til at kjende det Onde, giver jeg Dig et andet Tegn, og naar det sker, som skal være Dig til et Tegn, da vid, at Herren er Gud, og at han vil udføre sine Beslutninger, og at Lærdommene, som denne Optegnelse indeholder, skal udgaa til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa hele Jorden! Dette er Tegnet: Naar disse Ting begynde at blive kjendte, det vil sige: naar det bliver bekjendt, at Herren har vist Dig disse Ting, da skulle de, som gjøre Ondt, søge at styrte Dig. De skulle udsprede Løgn for at skade Dit Rygte, og de skulle endydermere søge at berøve Dig Livet. Men kom i Hu, at om Du er trofast og herefter vedbliver med at holde Herrens Bud, da skal Du blive bevaret til at bringe disse Optegnelser for Dagen, thi Herren skal i rette Tid give Dig Befaling til at komme og tage dem. Og naar de ere blevne oversatte, da skal Herren give det hellige Præstedømme til Nogle, og de skulle begynde at forkynde dette Evangelium og døbe i Vand, og derefter skal der gives dem Magt til at meddele den Helligaand gjennem deres Hænders Paalæggelse. Da skal Forfølgelsen rase mere og mere; thi Menneskenes Ondskab skal vorde aabenbaret, og de, som ikke ere byggede paa Klippen, skulle søge at styrte dette Værk, men jo mere man modstaar det, skal det gaa fremad og udbrede sig, indtil de

Hellige ere blevne helliggjorte og have modtaget et Arveland, hvor Guds Herlighed skal hvile paa dem. . . . Dit Navn skal blive bekjendt i alle Nationer, thi det Arbejde, som Herren skal udrette ved Dig, skal bringe de Retfærdige til at glæde sig og de Ugudelige til at vredes; af den ene Part skal Dit Navn holdes i Ære og af den anden foragtes. Dog skal det siden blive disse Sidste til Skræk formedelst det store og forunderlige Værk, som skal følge efter Evangeliets Gjengivelse i sin Fylde." (Times and Seasons, 2den Aarg., Side 394 og 395.)

Læseren erindrer, at denne Profeti blev udtalt af Englen Aar 1823, altsaa 4 Aar førend de omtalte Plader bleve givne Joseph Smith til Oversættelse, 6 Aar førend Præstedømmet blev gjengivet, 7 Aar førend Kirken organiseredes, og 14 Aar førend Pladernes Optegnelser bleve publicerede til nogen fremmed Nation.

Det Første, vi maa mærke os angaaende denne Profeti, er, at Pladernes Indhold skulde udgaa til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk paa hele Jorden. At denne Del af Profetien bliver opfyldt, kan bedst ses af det Forhold, at henved 30 Nationer for Nærværende ere repræsenterede blandt de Hellige i Utah. Disse Personer have, idet de have erholdt Undervisning i Evangeliet, modtaget Vidnesbyrd om Mormons Bog, troet samme og ere blevne indsamlede, medens Ældsterne vedvarende ere ude for at prædike Evangeliet for Nationerne, indtil Alle have hørt det. Denne mærkelige Forudsigelse udtaltes 14 Aar førend Evangeliets Forkyndelse til andre Nationer, eftersom det blev sendt til England i 1837 og derefter udspredt til alle Dele af Europa.

Det Andet, vi maa lægge Mærke til i denne Profeti, er, at de, som gjorde Ondt, skulde søge at styrte Joseph Smith, og at de skulde udsprede Løgn for at skade hans Rygte, ja endog søge at berøve ham Livet, men at han skulde blive bevaret for at frembringe Mormons Bog. Alt dette blev bogstaveligt opfyldt, thi knapt havde den unge Profet tilkjendegivet, at han havde modtaget et himmelsk Sendebud, eller Englebesøg, førend hans Karakter sværtedes paa det Værste, og alt optænkeligt Ondt udspredtes om ham og hans Slægtninge; det syntes i Virkeligheden, som om Mørkhedens Magt lige med Et anstrængte sig til det Yderste for at tilintetgjøre det Værk, som Herren paabegyndte med Joseph Smith, og medens han endnu stod ganske alene. Adskillige Forsøg gjordes paa at berøve ham Livet, men forgjæves. Det himmelske Sendebud havde sagt, at han skulde blive bevaret for at frembringe Oversættelsen af Pladerne, indeholdende Amerikas Oldtidsfolks Historie, og disse Ord gik i Opfyldelse, thi i Aarene 1829—30 blev Mormons Bog udgivet paa Engelsk.

For det Tredje: Efter at Pladerne vare blevne oversatte, skulde Nogle modtage det hellige Præstedømme, og de skulde forkynde det sande og evige Evangelium, døbe i Vand til Syndernes Forladelse, og have Kraft til gjennem Haandspaalæggelse at meddele den Helligaands Gave til de Døbte, hvorefter Forfølgelsen skulde rase og tiltage mere og mere. Oliver Cowdery bevidner, at han og Joseph Smith i Maj 1829 modtoge det aronske Præstedømme af Døberen Johannes formedelst Ordination af ham ved Haandspaalæggelse. Johannes var opstaaet fra de Døde og sendt af Herren for at udføre denne Ordination; derefter modtoge de det melkisedekske eller det højere Præste-

dømme af Apostlene Peter, Jakob og Johannes ved Haandspaalæggelse og med Fuldmagt til at ordinere Andre, som vare værdige dertil. Saaledes opfyldtes Englens Ord angaaende Præstedømmets Gjengivelse.

For det Fjerde sagde Englen, at de, som ikke byggede paa Sandhedsklippen, skulde søge at styrte Guds Værk, naar det var begyndt, men at det skulde fremmes, jo mere man modstod det, og udbrede sig, indtil de Oprigtige vare helliggjorte. Kirkens Historie beviser tydeligt, at denne Del af Profetien bliver opfyldt for vore Øjne. Forfolgelsen skulde efter Profetien rase mere og mere. De Hellige bleve saa stærkt forfulgte i Staten New York, at de maatte drage til Ohio. Forfølgelsen blev endnu stærkere her, og de Hellige maatte fly til Missouri. I sidstnævnte Stat bleve Aar 1833 omtrent 1200 af de Hellige drevne fra Jackson County, og over 200 af deres Huse bleve brændte og andre Ejendomme ødelagte. Fire Aar derefter bleve mellem 12—1500 af de Hellige — efter at de havde oprettet et nyt County og opdyrket store Landstrækninger — bortdrevne under de skrækkeligste Omstændigheder. Mange bleve myrdede, og de Fleste af de Helliges Ledere fængsledes. Efter at de vare blevne befriede fra denne Forfølgelse, nedsatte de sig i Illinois og opbyggede i Løbet af nogle faa Fredsaar en blomstrende Stad, Nauvoo, men knap 8 Aar efter, at de havde forladt Missouri, bleve de atter fordrevne af Pøbelhobe. De maatte forlade deres dyrebare Hjem, drage bort fra deres Stad og deres ved strængt Arbejde erhvervede Ejendele for ved Guds Hjælp at finde sig et nyt Hjem. De forlode „Civilisationen"s Grænser, begave sig over de store Prærier hen til Klippebjergene, hvor de nedsatte sig iblandt de ucivilicerede Indianere, og fandt, at disse vare i Besiddelse af mere Følelse og Menneskekjærlighed end de saakaldte Kristne, de forud boede iblandt.

Læseren kan af disse faa Linjer og af Kirkens Historie se, at jo mere Forfølgelsen rasede, des mere voksede Kirken i Medlemsantal og Styrke, og det har altid vist sig, at jo mere Menneskene modstode Guds Værk, des stærkere udbredte det sig, og des frodigere trivedes det. Da Amerikaneren Alexander Stevens, Guvernor over Georgia — tidligere Vicepræsident over de nu med Unionen gjenforenede Konføderationsstater — ved et vist Tilfælde blev spurgt om, hvad han troede, Følgen vilde blive af Regjeringens sidste Foranstaltninger for at dæmpe „Mormonismen," svarede han: „Følgen bliver, at der bliver flere Mormoner."

For det Femte udtalte Englen, at Joseph Smiths Navn skulde blive kjendt blandt alle Nationer paa Jorden, og at det skulde blive æret af de Retfærdige, men foragtet af de Ugudelige; ligeledes, at det skulde blive disse Sidste til Skræk, paa Grund af det mægtige Værk, som skulde følge efter Evangeliets Gjengivelse. Dette var en mærkelig Forudsigelse om en af Verden ubekjendt Yngling uden indflydelsesrige Venner, opvokset i en afsides Del af de Forenede Stater, men dog kunne vi spørge: Hvilken Nation eller hvilket Folk i den civiliserede Verden har ikke hørt om Joseph Smith og om det forunderlige Værk, han ved Himmelens Vejledning har paabegyndt? Endog blandt Hedningerne er dette Værk blevet bekjendt og antaget af de Oprigtige. Blandt alle disse Folkeslag er Joseph Smiths Navn blevet holdt i Ære af de Retfærdige, medens det er blevet spottet af de Ugudelige; men disse Sidste vil det forvist blive til Skræk

paa Grund af det store Værk, som er oprettet formedelst Evangeliets Forkyndelse, thi eftersom vi have set, at de øvrige Dele af Profetien ere gaaede i Opfyldelse, have vi Ret til at tro, at ogsaa denne Del af samme vil gaa i Opfyldelse.

Under Forfølgelsen i Missouri 1838 dømtes Joseph Smith og andre af Kirkens ledende Mænd til at skydes paa en offenlig Plads i Far West. Dommen udtaltes af en Ret, som kun bestod af den Pøbel, i hvis Hænder Brødrene vare faldne, men formedelst den strænge, gamle General Doniphans Mellemkomst frygtede Pøbelen for at iværksætte Dommen. Profeten Joseph Smith og hans Medfanger førtes til Independence i Jackson County, medens Pøbelen underrettede deres Venner om, at de aldrig fik dem at se mere, eftersom deres Dom var stadfæstet og Fangernes Skjæbne afgjort. Den næste Dag, den 3dje Novbr. 1838, talte Joseph dog beroligende til Brødrene, som med Døden for Øjne havde taget en hjerteskjærende Afsked med deres Familjer og Venner. Han sagde: „Vær ved godt Mod, Brødre! Herrens Ord kom til mig i Nat, at vort Liv skal gives os, og at, hvad vi end maa komme til at lide under dette Fangenskab, ikke en af os skal miste sit Liv." (P. P. Pratts Autobiografi, Side 210.) Profetien opfyldtes, thi ikke en eneste af det lille Selskab mistede Livet, uagtet de lede forskrækkeligt under Forfølgelsen, og Døden syntes dem undertiden uundgaaelig. I Profetens Dagbog findes under Dato den 6te August 1842 Følgende: „Jeg havde en Samtale med en af Brødrene angaaende Forfølgelsen i Missouri og de Besværligheder, vi havde, siden vi bleve uddrevne fra nævnte Stat. Jeg profeterede, at de Hellige vedvarende skulde lide megen Forfølgelse, og at de skulde blive drevne til Klippebjergene, at Mange under disse Forfølgelser skulde falde fra Kirken, at Flere skulde blive dræbte af vore Forfølgere, at Nogle skulde lide Døden formedelst Lidelser og Sygdomme, foraarsagede af Forfølgelsen, og at nogle af Brødrene skulde leve og drage bort for at hjælpe med til at grundlægge og opbygge nye Stæder og se de Hellige blive et mægtigt Folk blandt Klippebjergene."

Læseren maa erindre, at Klippebjergene paa den Tid vare i Mexicos Besiddelse, og at der var en Afstand af 1300 eng. Mile mellem de Helliges Opholdssted og Klippebjergene, og denne Strækning bestod af en eneste stor Ørken, hvorpaa kun Indianere strejfede omkring. At nedsætte sig blandt Klippebjergene syntes derfor en Umulighed paa Grund af Landets vilde Natur og Ufrugtbarhed. Men ikke alene Profetens Forudsigelse om, at de Hellige skulde nedsætte sig der, men ogsaa hans Profeti Aaret efter om, at det skulde ske inden fem Aars Forløb, gik bogstavelig i Opfyldelse; thi i Aaret 1847, altsaa inden de fem Aar vare forløbne, befandt de Hellige sig ved Saltsøens Bredder.

Idet vi hermed slutte vor Afhandling, ville vi sige, at disse Forudsigelser, som vare bekjendte og udspredte længe før de gik i Opfyldelse, ere et uomstødeligt Bevis for Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og et Vidnesbyrd, som aldrig skal forgaa.

Konferencen i Gøteborg.

Konferencen i Gøteborg afholdtes Lørdag og Søndag den 22de og 23de Oktober i de Helliges Forsamlingslokale, Husargatan Nr. 46.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Ældste Charles L. Olsen fra Missionskontoret, Kjøbenhavn (i Stedet for Missionspræsident Christiansen, som paa Grund af Sygdom ikke kunde give Møde), Konferencepræsident Carl G. Anderson samt Ældsterne August Westerberg, C. A. Carlquist, John Christenson, Nels Benson, John A. Johnson, John E. Mattson, William J. Backman, Anders Anderson, Andrew J. Wahlquist og Theodore Gyllenskog.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af en Salme, og Bøn af Ældste C. A. Carlquist.

Et Forslag om, at Ældste Andrew Wahlquist skulde fungere som Konferencens Skriver, vedtoges enstemmigt.

Konferencepræsident C. G. Anderson fremstod og bød alle de Tilstedeværende Velkommen.

Forstanderne for de forskjellige Grene i Konferencen afgave derpaa deres Rapporter og udtalte, at Tilstanden i det Hele taget var god.

Præsident C. G. Anderson gav en samlet Rapport over Tilstanden i Konferencen, hvilken i Almindelighed var god. Konferencen talte 498 Medlemmer; af disse var der af Præstedømmet: 30 Ældster, 28 Præster, 27 Lærere og 27 Diakoner. Siden sidste Konference vare 43 døbte, 9 udelukte, 2 døde og 51 emigrerede. Præsidenten sagde, at Missionærerne i Konferencen bestræbte sig efter bedste Evne for at fremme Evangeliet, og de Hellige vare paa faa Undtagelser nær nidkjære i Udførelsen af deres Pligter.

Ældste Charles L. Olsen gjorde nogle faa Bemærkninger, hvorpaa en Salme blev afsungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Nels Benson.

Søndag Form. Kl. 10.

Efter Afsyngelsen af en Salme aabnede Ældste John Christenson Mødet med Bøn.

Derefter foresloges Kirkens Autoriteter i Zion til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste Charles L. Olsen bemærkede, at det var anset for Visdom at dele den nuværende vidtudstrakte Westerviks Gren og oprette en ny Gren i Konferencen under Navnet Kalmars Gren. Det blev bestemt, at Westerviks Gren herefter skal indbefatte 1ste, 2det, 3dje og 4de Herred af Kalmar Län, og at den nye Gren, Kalmars Gren, skal indbefatte de øvrige Herreder i samme Län.

Det blev derpaa foreslaaet og enstemmigt vedtaget, at de Hellige opholde i deres Tro og Bønner følgende Ældster: Carl G. Anderson som Præsident for Goteborgs Konference og Forstander for Gøteborgs Gren; August Westerberg som Omrejsende i hele Konferencen og C. A. Carlquist som Omrejsende i Gøteborgs, Trollhättans og Halmstads Grene, samt John Christenson som Forstander for Trollhättans Gren med John E. Mattson og John A. Johnson som Medhjælpere; William J. Backman som Forstander for Norrkøpings Gren, P. S. Jensen som Forstander for Westerviks Gren, Anders Anderson som For-

stander for Wingåkers Gren, Theodore Gyllenskog som Forstander for Jönköpings Gren, Nels Benson som Forstander for Halmstads Gren og Andrew J. Wahlquist som Forstander for Kalmars Gren.

Ældsterne Theodore Gyllenskog, Andrew J. Wahlquist, John Christenson, William J. Backman og Anders Anderson talte til Forsamlingen angaaende nogle af de forskjellige Principer, som henhøre til Evangeliet.

Præsident C. G. Anderson bekjendtgjorde, at det næste Møde af Konferencen vilde blive afholdt i Arbejderforeningens store Sal Kl. 3.30 Efterm.

Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse af Ældste John E. Mattson.

Søndag Efterm. Kl. 3.30.

Mødet i Arbejderforeningens store Sal aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste August Westerberg.

Ældste C. A. Carlquist var den første Taler. Han skildrede paa en slaaende Maade Forskjellen mellem Kristi sande Evangelium og den almindelige saakaldte Kristendom i Verden samt fremstillede Begyndelseslæren i Kristo, nemlig Tro, Omvendelse, Daab i Vand til Syndsforladelse og den Helligaands Meddelelse ved Haandspaalæggelse af dem, som ere bemyndigede til at forvalte i Kristi Kirkes Anliggender paa Jorden. Taleren sagde, at de Sidste-Dages Hellige paastode, at ethvert Princip i deres Lære var overensstemmende med Bibelen i enhver Henseende, og han beviste Rigtigheden af denne Paastand ved at sammenligne de Principer, som han fremstillede, med dem, som Jesus og Apostlene lærte, og som indeholdes i den hellige Skrift; han hentydede til Nødvendigheden af, at Alle uden Undtagelse enten tidligere eller senere maa vise Lydighed mod Evangeliets Bud og Love for at blive frelste i Guds Rige, og sluttede med at nedbede Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Ældste Charles L. Olsen talte derpaa. Han bekræftede, hvad den forrige Taler havde sagt, og udviklede nærmere nogle af Evangeliets Grundsætninger. Taleren omtalte den Vildfarelse, som raadede iblandt Menneskene i Almindelighed med Hensyn til Nødvendigheden af at bevare Fædrenes Tro og trofast holde ved den saakaldte Børnelærdom; sagde, at dette beroede paa, om vore Fædres Tro og vor Børnelærdom var i Overensstemmelse med Sandheden; thi dersom denne Tro og Lærdom ikke var grundet paa sande Principer, vilde Menneskene bringe sig selv i Fordærvelse, forsaavidt de vedblivende lode sig binde med mørke Traditioners Lænker eller forkastede Sandheden, naar den blev forkyndt. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige tro paa Gud som et retfærdigt Væsen, og de tro tillige, at alle Mennesker skulle dømmes efter de Gjerninger, de have udført i Livet, hvad enten de ere gode eller onde; omtalte Nødvendigheden af guddommelig Myndighed for at kunne forrette hellige Handlinger i Guds Navn paa Jorden og sluttede med at raade dem, som ikke kjendte vor Lære, til at undersøge den og ikke forkaste den.

Præsident C. G: Anderson bekjendtgjorde, at Konferencen fortsattes Kl. 8 Aften i de Helliges Forsamlingslokale, Husargatan 46.

En Sang blev afsungen. Derefter Taksigelse af Præsident C. G. Anderson.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn af William J. Backman.

Ældste August Westerberg talte til Forsamlingen. Han omtalte den mærk-

værdige Kjendsgjerning, at næsten alle de Store og Lærde, som have annammet Evangeliet i enhver Tidsalder, først have maattet fornedres, forend de vare villige til at vise Lydighed mod Evangeliets ukunstlede Sandheder; endog Paulus var ingen Undtagelse. Taleren henthdede til mange af Evangeliets Principer og bar sit Vidnesbyrd om, at Gud igjen havde oprettet sit Rige paa Jorden og udsendt sine Tjenere for at forkynde det glade Budskab for deres Medmennesker; disse vilde ikke være uden Ansvar paa den kommende Dag, dersom de forkastede Ældsternes Vidnesbyrd; han ønskede sluttelig, at Herren maatte velsigne alle de Oprigtige i Hjertet.

Præsident C. G. Anderson var den næste Taler. Han sagde, at Evangeliet er ikke alene nok til at bringe evig Frelse i det tilkommende Liv, men det er egnet til at bringe Fred, Glæde og Tilfredshed i dette Liv og er en stor Trøst for dem, som annamme det, eftersom det formedelst sin guddommelige Kraft er en Beskyttelse mod mange af Sindets Besværligheder i Livet; sagde, at de Hellige burde glæde og fryde sig over at have modtaget Sandhedens Evangelium; thi det ledede til fuldkommen Frelse for Enhver, som annammede Samme; at det Evangelium, som vi forkynde, ikke er Joseph Smiths eller nogen anden af vore Lederes Evangelium, men den rene Sandhed, aabenbaret fra Himmelen og gjengivet til Jorden. Han henthdede til Mormons Bogs Sanddruhed og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Guds Værk. Sluttelig nedbad han Guds Velsignelse over de Forsamlede.

Efterat en Sang til Afvexling var bleven afsungen, bare Ældsterne John E. Mattson, John A. Johnson og Nels Benson deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Ældste Charles L. Olsen gjorde nogle faa Slutningsbemærkninger, hvorpaa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Konferencen sluttedes med Sang, og Takfigelse af Ældste Charles L. Olsen.

Et Præstedømsmøde afholdtes Mandag Form. Kl. 9, hvor mange gode Raad bleve givne.

Andrew J. Wahlquist,
Skriver.

At tale er Sølv, men at tie er Guld.

Det er en Kunst at tale vel, men at tie er en endnu større Kunst. Han er ikke alene den Stiltiende, som holder hemmeligt det, som under Løfte om Stiltienhed er blevet ham anbetroet. For den Vise er Alt, som hans Medmennesker ønske ikke maatte blive almindeligt bekjendt, en Hemmelighed. Forti Andres Hemmeligheder, enten Du selv opdager dem, eller de blive Dig anbetroede. Vogt Dig for at omtale for en tredje Person det, som vilde betage Dine Medmennesker den Agtelse, der tilkommer dem. Indlad Dig ikke i Samtale om Andres Anliggender, forsaavidt som Du ikke derved med Retfærdighed kan forsvare den, som er falskelig bedømt. Undgaa alle Lejligheder, hvorved Du kunde faa Hemmeligheder at vide. Jo mindre Du kjender til disse, des roligere er Du, og desto hjerteligere kan Du møde Andre. Vær endog stiltiende med Hensyn til Dig selv og Dine Anliggender; dermed opfylder Du Din Pligt, den, som Du skylder Din Rolighed og Din egen Velfærd.

Den 15de November 1892.

Erfaringer og Pligter.

Blandt de mange Prøver, som Missionærerne gjennemgaa, er der vistnok ingen, som er haardere end den, Alle mere eller mindre erfare, straks naar de komme til deres Arbejdsmarker. Paa Rejsen se de noget Nyt hver Dag, som interesserer dem, saa at Tiden gaar næsten ubemærket, og kun maaske lidt Søsyge virker forstyrrende; men naar de komme til deres Bestemmelsessted og efter at have modtaget deres Beskikkelse skulle begynde deres Arbejde, da er det for de Flestes Vedkommende en besværlig Tid. Alt ser trist ud for dem. Forholdene ere højst forskjellige fra dem, som de ere vante til; Sproget falder dem maaske svært; Folkets Sæder og Skikke ere anderledes end der, hvorfra Missionærerne ere komne; Erindringen om Hjemmet, Hustru, Børn, Forældre, Søskende og Venner staar klart for deres Blik; Tanken om, at det efter al Sandsynlighed vil vare 2 lange Aar, førend de igjen skulle gjense deres Kjære, som de have forladt hjemme, er egnet til at nedstemme Modet, og dersom man nogensinde føler sig ene og forladt, da er det under saadanne Omstændigheder. De venlige Affkedsord og mange kjære Minder komme ham i Tanker, og med en vis Vemodighed sporger Missionæren sig selv: Kan jeg udholde de Prøver og Gjenvordigheder, som jeg allerede kan se omringe mig, for ikke at tale om de Besværligheder, Bespottelser og maaske Forfølgelser, som maatte komme mig i Møde? Men forsaavidt Missionæren har Evangeliet paa Hjertet og sætter sin Tro og Tillid til Gud og til hans Løfter og Forjættelser til sine Tjenere, kommer det trøstende Svar fra den uudtømmelige Godheds Kilde, at det er muligt at udholde alle Gjenvordigheder og overvinde Alt for Sandhedens Sag. Oplyst af den Helligaand kan han nu se sin Stilling i et andet Lys. Han er i Stand til mere at skatte de store Velsignelser, som Guds Børn nyde, og han glæder sig og føler sig taknemmelig mod Gud, sin himmelske Fader, fordi han er regnet blandt de Helliges Tal, og fordi hans Hjem er i Zion, det Sted, som Herren har bestemt til Indsamlingssted for sit Folk i de sidste Dage; han føler i Sandhed, at Ingen er saa lykkelig, selv i Modgang og Trængsler, som de Sidste-Dages Hellige, og intet Folk paa Jorden er saa storligen velsignet som de, efterdi de have annammet det eneste sande Evangelium. Naar han sammenligner sin baade timelige og aandelige Stilling med sine Medmenneskers, faar han Mod til at gaa sin Skjæbne i Møde og udføre det, som han er kaldet til at udføre i Evangeliets Tjeneste. Han tager den Beslutning, at han vil gjøre Alt, hvad der staar i hans Magt, for at overbevise sine Medmennesker om Sandheden. Herren udgyder sin Aand over sine Tjenere, saa at de kunne overvinde enhver Vanskelighed og være i Stand til at tydeliggjøre Evangeliets frelsende Principer, og enhver Sandhedens Modstander kan med Lethed bekjæmpes; det gjælder kun at prøve Lærdommene ved Guds Aands Lys. Missionslivet bliver Vedkommende mere og mere interessant; thi hans Deltagelse i sine Medmenneskers Ve og Vel forøges med hver Dag; Længselen efter Hjemmet og de Kjære der holdes i Tømme, saa at den blot nu og da med mere eller mindre Heftighed trænger sig ind paa Sindet;

men da bliver den hurtig stillet formedelst Guds Aands Bistand og Personens egen Viljekraft. Uden Guds Hjælp vilde det være umuligt at udholde den Forfølgelse og Ringeagt, som de ere Gjenstand for. Penge kunde ikke udrette det. Men deres Kjærlighed til Gud, til Sandheden og til deres Medmennesker er Grunden til, at de af egen fri Vilje, uden mindste Tvang og uden Løn eller Betaling underkaste sig disse Forhold.

For den, som lever saaledes, at Guds Aand kan bo i hans Hjerte, er der Intet særdeles at frygte, men den, som ikke vandrer efter det Lys, der leder ind i al Sandhed, vil ikke være i Stand til at udføre en hæderlig Mission.

Erfaringen har lært, at den bedste Maade, hvorpaa man kan overvinde den Længsel efter Hjemmet, som i Almindelighed gjør sig gjældende hos Missionærerne lige efter deres Ankomst til deres Virkekreds, er ved at begynde paa deres Arbejde straks og vedblive at virke for Guds Sag med den størst mulige Iver og Nidkjærhed; vore Pligter skulde være først i vore Tanker, og vor største Higen burde være at udsprede Evangeliets Principer; dersom dette er Tilfældet, ville Glæde og Tilfredshed blive os tildelt, Aanden af vor Kaldelse vil hvile paa os i rigt Maal, og vor Mission vil ikke synes os besværlig.

Det er en Pligt for dem, som ere komne i Besiddelse af disse Følelser, at være de nyankomne Missionærer behjælpelige og søge at faa dem til at forstaa den store Gjerning, som de have at udføre, og de mange Pligter, der paahvile dem i deres ansvarsfulde Kald som Guds Tjenere paa Jorden, og opmuntre dem til Trofasthed i det Gode; de, som ere i Besiddelse af den Broderkjærlighed, der skulde besjæle Herrens Tjenere, ville indse, hvor nødvendigt dette er.

Det burde ikke glæde Nogen at se Brødre eller Venner nedstemte eller mismodige; der findes maaske dem blandt Missionærerne, som, naar de erindre, hvor ilde de selv vare tilmode, da de begyndte paa deres Mission, men som siden ere blevne i Stand til at finde sig i deres Stilling, kunde fristes til at sige: Naar jeg ser mine Venner i Begyndelsen af deres Missionstid føle sig nedtrykte og bekymrede, ligesom jeg gjorde, da jeg begyndte, er det mig en Fornøjelse. De, der huse saadanne Tanker, trænge til sand og alvorlig Omvendelse, thi vi kunne være forvissede om, at saadanne Følelser mod vore Medmennesker komme ikke fra Gud, men fra den Kilde, som gjør den Stærke begjærlig efter at undertrykke den Svage.

Som Herrens Tjenere er det vor Pligt at gjøre Godt mod Alle, og i Særdeleshed burde vi komme den Svage og Ringe til Hjælp, selv om han findes blandt vore Medarbejdere i Missionen. Vi burde vise vore Medmennesker et følgeværdigt Eksempel, og dersom vor himmelske Fader har skjænket os større Kraft og mere Visdom end vore Medmennesker, burde vi bestræbe os for, at de kunde drage Fordel af, hvad vi have lært, og blive delagtige i de samme Velsignelser, saaledes at vi Alle kunde virke sammen for Kristi Kirkes Opbyggelse og Guds Forherligelse og formedelst vor Standhaftighed og Udholdenhed i det Gode i Forening med alle trofaste Hellige arve Livsens Krone.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ere ankomne til Kjøbenhavn via Liverpool:

Den 5te November: Carl M. Levorsen, Draper; Neils Monson, Pleasant Grove; John J. Plowman og Peter Hansen, Smithfield; John W. Winterrose og Erik Erikson, Heber City, Utah, samt F. C. Olsen, Preston, Idaho.

Den 12te November: C. W. Sørensen, Joseph Johansen og A. C. Olsen, Mount Pleasant; Anton Nielson, Huntington; Christian Hansen, Ephraim, og A. G. Bolander, Ogden.

Vi byde disse vore Brødre hjertelig velkomne og nedbede Guds Velsignelse over dem i deres Bestræbelser for at sprede Evangeliets Lys blandt deres Medmennesker i disse Lande.

Beskikkelse.

Ældsterne Carl M. Levorsen, F. C. Olsen og Christian Hansen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference;

Ældsterne John J. Plowman, C. W. Sørensen og Anton Nielsen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference;

Ældsterne Peter Hansen, Joseph Johansen og A. C. Olsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference;

Ældsterne Neils Monson og A. G. Bolander beskikkes til at arbejde i Skåne Konference;

Ældste John W. Winterrose beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference;

Ældste Erik Erikson beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Ældste David Hoagland Cannons Død.

Den 17de Oktober om Aftenen modtog Præsident Young i Liverpool et Telegram fra J. J. Scharrer, Præsident over den sweiziske og tyske Mission, om Ældste David H. Cannons Død i Sorau samme Dags Formiddag Kl. 9.

Denne Efterretning kom aldeles uventet, eftersom Ingen paa Missionskontoret i Liverpool havde mindste Anelse om noget Usædvanligt ved Ældste Cannon. Tværtimod; de Beretninger, som man i England havde modtaget fra den Del af Missionen, hvor han arbejdede, tydede paa, at Alt stod godt til med ham, og at dømme efter de Breve, som han sendte sine Forældre i Salt Lake City, Utah, var der al Aarsag til at tro, at han havde det bedste Helbred og gjorde udmærket gode Fremskridt i sin Missionsvirksomhed; derfor nærede baade han og hans Venner store Forhaabninger om Udfaldet af hans Opofrelser for sine Medmennesker. Hvor tydeligt stadfæstes ikke Herrens Ord, naar han siger: „Mine Tanker ere ikke Eders Tanker, og Eders Veje ere ikke mine Veje."

Ældste Cannon var Præsident George Q. Cannons Søn og født den 14de April 1871 — altsaa lidt over 21 Aar gammel — og han var ugift. Det er lidt over 5 Maaneder siden, han forlod sine Forældre og andre Slægtninge og Venner for at rejse til Tyskland paa Mission. Han var en ualmindelig ivrig Missionær, som bestræbte sig af yderste Evne for at udføre de Pligter, der paahvilede ham, paa en Maade, som kunde være Gud behagelig. Eftersom han var i Besiddelse af overmaade stor Tro til Gud, besluttede han at missionere aldeles uden at medtage Midler til sit Ophold, saa at han desmere kunde have Krav paa Herrens Forjættelser til sine Tjenere. Han gav sine Klæder, undtagen dem, han stod i, til de Fattige og anvendte de Midler, han havde, i samme Øjemed.

Efter disse faa Bemærkninger vil følgende Brev, som den Afdøde skrev til sin Fader 18 Dage førend sin Bortgang, være af Interesse for vore Læsere:

„Seiferdorf, den 29de Sept. 1892.

Min kjære Fader samt Brødre og Søstre!

Jeg adresserer dette Brev til Fader, men mine Følelser og Hensigter kjende I Alle, og I maa Alle anse dette som et Svar paa Eders Breve til mig.

Jeg kan ikke beskrive mine Følelser, jeg har haft saa megen Glæde i mit Arbejde. Sidste Uge har Herren aabnet fem Personers Hjerte, og de ere komne til mig og have forlangt Daab, og Udsigterne ere, om det er Herrens Vilje, at mindst lige saa mange ville tillægges denne Gren om kort Tid. Dersom Engle føle sig lykkeligere, end jeg undertiden har følt mig, da maa deres Glæde være meget, meget stor; thi det har forekommet mig et Par Gange, at jeg næsten ikke kunde forblive paa Jorden. Mit Hjerte er fyldt med Kjærlighed og Taknemmelighed til min himmelske Fader, og Ord kunne ikke udtrykke min Taknemmelighed til ham, men han kjender mit Hjerte og kan læse mine Tanker, og det er blevet vist mig, at jeg er i hans Haand.

Føde faar jeg Dag efter Dag uden at bede om den; jeg har endnu aldrig bedt om Mad, og et Sted at sove er altid blevet mig tilbudt. Jeg har rejst saa meget, at mine Sko ere temmelig medtagne, og lidt af min ene Fod har berørt Jorden, men det besværede mig ikke; jeg gik lige godt endda, og Penge til et andet Par havde jeg ikke. Jeg bad Herren, at han i sin egen belejlige Tid vilde give mig et andet Par, og i Gaar førtes jeg ind i en Skomagerforretning og fik Maal af et Par Sko; jeg vil faa dem i Dag, og den Person, som tog mig med sig derind, er ansvarlig for Betalingen.

Jeg kunde fortælle mange Tildragelser, hvor jeg har faaet direkte Besvarelse paa mine Bønner, og jeg vil nævne en, som fandt Sted sidste Uge. Det var omtrent mørkt, og jeg gik i en Skov med min Hat i Haanden og mit Hjerte opløftet i Pris til Gud, idet jeg tænkte over hans forunderlige Veje, og det forekom mig, at hvert Træ og hvert Græsstraa kunde forstaa mine Følelser; de vare alle ligesom jeg skabte af ham. Imidlertid faldt Mørket paa, og jeg havde ikke noget Sted at spise og sove og, hvad der var af større Vigtighed, heller ikke et Sted at tale. Jeg knælede ned og bad Gud aabne Vejen og give mig det, som jeg trængte til, og derefter fortsatte jeg min Vej. Ikke saa snart var jeg kommen ud af Skoven, før jeg mødte en Del Kvinder, som kom fra Marken og

vare paa Vejen hjem. Jeg havde mødt to af dem før, og de vare nysgjerrige efter at vide, hvad der var hændet mig; de indbøde mig til deres Hus og bade mig vente, til Mændene kom fra Arbejdet, da de havde hørt om mig og ønskede at høre, hvad jeg havde at fortælle. Medens vi spiste Aftensmad, forklarede jeg vore Lærdomme til dem, og da vi vare færdige med Maaltidet, indbøde de Naboerne, og jeg talte da en Tid til 10 eller 12 Personer. En Mand rejste sig og sagde, at han ikke troede paa noget Liv efter dette, og lo og drev Spot med, hvad jeg havde sagt, men jeg fortalte ham, at hans Latter og bespottelige Ord vilde staa mod ham og fordømme ham, hvis han ikke omvendte sig og ansøgte Gud om Tilgivelse; thi Alt, hvad der foregik i vort Møde, vore Tanker og vor Tale vilde erindres, naar vi skulde staa for Herrens Domstol. Jeg fortalte ham, at jeg bævede ved at høre ham sige, at Gud, om der var nogen, var uretfærdig; thi Tiden vilde komme, da Alle vilde erkjende, at hans Dom er retfærdig, men for de Ugudelige vil det blive til deres evige Fordømmelse. Jeg fortalte ham, at Herren havde givet ham saa vel som mig en udødelig Sjæl, som vi ikke kunde tilintetgjøre; at han havde givet os Lejlighed her paa Jorden til at vælge evigt Liv eller evig Fordømmelse, og om vi bortkastede Anledningen her, vilde den ikke komme tilbage, og at det er vore egne Tanker, Ord og Gjerninger, som ville fordømme os. Jeg fortalte ham, at Folket frygter Døden nu og ønsker at leve, men at Tiden vil komme, da de Ugudelige ville søge at ødelægge deres Sjæl, men kunne ikke gjøre det; at den Retfærdiges Død er som en Søvn, og de frygte ikke derfor, thi derved ere de befriede fra Satan, men at de Ugudeliges og Vantros Død er bitter, thi de forstaa ikke Hensigten, som Herren havde med at sætte dem paa denne Jord — de ere i Mørke og forestille sig, at alle Andre ere lig dem; og om de dø som Mørkets Tjenere, kunne de ikke forvente at leve gjennem Evigheden med dem, hvis Sjæl er oplyst her i Livet ved Guds Aand. Jeg sagde meget mere til ham, som det ikke er nødvendigt at skrive, og det havde en god Virkning paa Tilhørerne, og før jeg gik til Hvile — Folket indbød mig nemlig at blive Natten over hos dem — fortalte Manden i Huset, at han troede mine Ord, og at hvad jeg havde talt, var Sandheden. Han spurgte mig, hvad han skulde gjøre. Jeg svarede ham fra Bibelen og bar igjen mit Vidnesbyrd om, at Evangeliet atter var paa Jorden, og at den nærmeste Tid vil vise, at Herren vil straffe alle dem, der stride mod hans Værk, thi store og forfærdelige Plager ville gaa over Jorden.

Jeg gik i Seng og prisede Gud. Den første Tanke næste Morgen, da jeg vaagnede, var at takke Herren for god Søvn, Helbred og Styrke. Da jeg vendte mig om i Sengen, fandt jeg paa et Bord foran mig et Glas Mælk med sødt Brød og Smør. Jeg kunde ikke tilbageholde Taarerne. Hvad kunde være dejligere end dette? Da jeg stod op fra mit Leje, knælede jeg ned og takkede ham, som regjerer i det Høje, som kan virke endog paa mine Modstanderes Hjerte til at give mig, hvad jeg behøver. Medens jeg spiste, kom Konen ind med Taarer i Øjnene og takkede mig, fordi jeg kom, og hun bød mig Farvel, da hun maatte gaa ud til sit Arbejde.

Derefter besøgte jeg et Hus, hvor jeg havde været før, og til min Glæde erfarede jeg, at Broder Bahr og min egen Broder, Hugh Cannon, havde været der og spurgt efter mig, men de vare gaaede tilbage til en anden Landsby 7 Mil

derfra, hvor de ventede paa mig. Jeg ligesom fløj hen over Vejen, indtil jeg mødte min egen kjære Broder, og vort Gjensyn var i Sandhed glædeligt. Men der var ikke Tid til at sidde længe; thi jeg havde bestemt at afholde et Møde et andet Sted den samme Aften, hvorhen vi gik sammen, og en ung Mand fulgte os, hvem jeg siden har døbt, og om hvem jeg talte i mit andet Brev. Paa Vejen forlode vi Broder Bahr hos en Familje, som havde været meget venlig imod mig, og han havde lovet at være tilbage i Berlin næste Dag. Vi tre fortsatte vor Vej og naaede Stedet om Aftenen, hvor vi til nogle faa Tilhørere forklarede, hvad Herren har sagt, at han vil gjøre i de sidste Dage. Vi stode op næste Morgen og gik fra Hus til Hus, En gik i et Hus og en Anden i et andet, indtil vor Ven Waltau gik tilbage til sit Hjem, og min Broder Hugh og jeg gik videre.

Det er overflødigt at sige, at vi bleve venligt behandlede og altid havde Føde og en Seng om Natten. Hugh var overfyldt af Glæde over, hvad han havde hørt og set. Det er forunderligt, at vi den hele Tid kunde tale Tydsk; jeg har jo kun været her i Landet 4½ Maaned. Vi talte om det mange Gange, og naar vi talte Engelsk, kom vi altid ind i det Tydske igjen, da det syntes, som vi bedre kunde udtrykke vore Følelser i dette Sprog.

Hugh hjalp mig med at døbe og konfirmere de Fem, og denne Morgen bøde vi hinanden Farvel, da han skulde tilbage til Berlin og Hamborg. Vi logerede hos en meget god Familje sidste Nat, og i Morges, efter at vi havde sagt dem Farvel, kom Manden løbende efter os og spurgte Hugh, om han havde Penge nok til sin Billet, da, som han sagde, han forstod, at vi rejste uden Pung og Taske, og han vilde gjerne give os Penge. Hvad skal jeg sige? Skulle vi tvivle paa Herren efter saa mange Beviser paa hans beskyttende Varetægt? Jeg kan ikke. Jeg betvivler min egen Dygtighed til at holde Guds Bud og udføre, hvad han forlanger af mig; men overfor ham og hans Værk her paa Jorden har jeg ingen Tvivl; han er meget, meget barmhjertig mod mig. Ofte føler jeg ligesom Fordømmelse, men alligevel viser han mig stor Naade; han giver mig sin Aand, giver mig Venner, Føde og et Sted at sove, og, o, hvor lidt jeg gjør for ham! Hans Naade og Godhed er stor, ja større, end jeg kan fatte og beskriv , og jeg kan kun takke ham paa en meget ringe Maade.

Jeg hører nu, at Præsterne søge efter mig. En af disse (som i alt Fald snart skal være Præst) fandt jeg at være i Besiddelse af en Aand langt forskjellig fra den, som en Herrens Tjener burde have. Han var meget vred paa mig og tillod mig ikke at komme ind i sit Hus. Jeg hørte i Dag, at en af Hovedpræsterne besøgte de Unge Mænds Forening sidste Søndag, og da han ikke fandt mig der, spurgte han, hvor jeg boede. Jeg vil gaa derhen næste Søndag, om Herren tilsteder mig det, og vil da tale med ham i hans Menigheds Nærværelse. Hvis han fra Bibelen kan vise mig, hvori jeg er vildfarende, vil jeg omvende mig og blive bedre, og jeg haaber, at han vil gjøre ligesaa. Jeg ved naturligvis, hvad Mødet med ham betyder, det betyder Forfølgelse; men om saa er, vil Folket høre Advarslen paa en Maade, som de ville erindre, og hvad der end rammer mig, naar jeg gjør min Pligt, vil kun blive, hvad Herren ønsker.

Du taler om Sygdommen her, Fader, men jeg frygter den ikke det Mindste.

Herren maa gjøre med mig, hvad der synes ham bedst, og om hans Ønske er, at jeg skal forlade denne Verden, tragter jeg ikke efter at blive her.

Angaaende den unge Mand, Fader, da er han fuld af Tro, han er modig og har en brændende Attraa efter at advare dette Folk mod de forestaaende Straffedomme. Før jeg saa ham, havde Herren aabenbaret ham disse Plager, og han havde talt til flere Familjer desangaaende. Han har været nødt til at doktorere sig selv i mange Aar og har lidt Meget, men har gjenvundet sit Helbred alene ved den nøjagtigste Efterlevelse af Herrens Lov nedskreven i Bibelen, og han har fundet Trøst alene ved at tale med Andre derom. Burde han ikke have Præstedømmet, især paa Grund af det store Arbejde, som her er at gjøre, og det snart?

Jeg haaber, I Alle ere ved godt Helbred. Angaaende Pengene, Fader, som jeg har tilgode, haaber jeg, at de ere anvendte prompt, saa Intet staar til min Kredit. Jeg forstaar, at Broder Scharrer, Præsidenten over denne Mission, har betalt 25 Dollars til Templet af de Penge, jeg havde i Bern, og om Abraham har gjort det samme hjemme, saa er det 50 Dollars betalt til Templet. Dette gjør ingen Forskjel, kun ønsker jeg, at det skal betales hjemme fra, da jeg her har bortgivet vore Bøger og sagt, jeg vil være ansvarlig derfor. Kan Abraham betale 25 Dollars — eller 30 vilde være bedre — til Henry Reiser i Salt Lake, saa kan det staa til min Kredit her, saa kan jeg betale, hvad jeg har taget for meget op og have Lidt til Bedste for Bøger og Skrifter, som jeg giver til Folk, der ikke betale derfor.

Jeg vil ogsaa spørge: Er det ikke ret at tale meget om Mormons Bog til Folk, som tro Bibelen, og forsøge at faa dem til at læse den? Mange ere ivrige i at læse Mormons Bog, efter at de have gjennemlæst vore Smaaskrifter, men Nogle have imod, at jeg giver den ud; jeg kan ikke dele deres Anskuelser desangaaende.

Med megen Kjærlighed til Alle forbliver jeg Din hengivne Søn

David."

Ældste Otto L. Chipmans Død.

I Deseret News for den 1ste November findes nedenstaaende Skrivelse:

„Kondolationsbrev til Ældste Otto Chipmans Hustru.

Kjære Søster!

Det var os en stor Bedrøvelse at høre om Deres elskede Mands Bortgang, og vi ønske herved at frembære til Eder vor dybeste Sympathi i Sorgens Time.

Ældste Chipman, som døde i Huntley, Waikato, Ny Zeeland, den 31te August 1892, var vor Medarbejder i den australsk-asiatiske Mission, og endskjøndt hans Virksomhed i dette Land kun blev af kort Varighed, var han dog elsket af Alle, som bleve bekjendte med ham. Hans Flid og Elskværdighed vandt vor Yndest, og vi nærede det sikre Haab, at han vilde være i Stand til at udføre meget Godt paa disse Øer; men vor himmelske Fader har kaldt ham til at virke i en højere Sfære, og vor hedengangne Broder fryder sig uden Tvivl over

at være gaaet hinsides; thi „salige ere de Døde, som dø i Herren . . . de skulle hvile fra deres Arbejder, men deres Gjerninger følge med dem."

Vi tage hjertelig Del i de Efterladtes Sorg, og vi bede, at Herren maa velsigne Eder, kjære Søster; maa hans Aand være Eders Trøst, og maa De være i Stand til at anerkjende hans Vilje, som gjør Alting godt.

Paa Missionærerne i den australsk-asiatiske Missions Vegne:

W. T. Stewart, Missionspræsident;

John G. Kelson, B. Goddard, P. P. Thomas,
Wesley Gibson, O. C. Dunford, T. L. Cox,
William Douglass.

Den 30te September 1892."

Den Afdøde var født i American Fork, Utah, og var 24 Aar gammel. Han efterlader sig Hustru og et Barn, foruden Forældre og andre Slægtninge. Han havde gode naturlige Evner, og hans Stadighed gav ham en lovende og lys Fremtid.

Det maa synes haardt, især for Hustruen, som med sit Barn maa lide under den tunge Skjæbne, der har ramt hende, men vi haabe og bede, at Herren vil styrke hende til at udholde denne haarde Prøve, og at hun med Hengivenhed vil stole paa ham, som „skaffer Faderløse og Enker Ret" og endog „skaffer Ravnen dens Føde, naar dens Unger skrige."

Blandinger.

Den rumænske Tronfølgers Giftermaal med Hertugen af Edinburghs Datter har mødt visse Vanskeligheder, da Hertugen er Katholik, medens Prinsessen er Protestant. Paven har nu givet sit Samtykke til, at de Sønner, der maatte fremgaa af Ægteskabet, faa Faderens Religion, medens Døtrene faa Moderens.

Ved et Kvindeemancipations-Møde, der for nogle Dage siden afholdtes i Birmingham, udtalte en Miss Cozens fra London, at Kvinderne aldrig ad den Vej, de hidtil vare slaaede ind paa, vilde opnaa politisk og social Ligestillethed med Mændene; det var nu paa Tide at gribe til andre Midler, og det virksomste Middel var Dynamiten.

Dødsfald.

Andrew Peterson, født i Kalmar Län, Sverige, den 23de December 1831, afgik ved Døden den 7de Oktober 1892.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1856 og emigrerede til Utah i 1864.

Naar Løvet falder.

Mel.: „Røsten snart lyder: Nu Verden er styrtet."

Løvet nu falder fra Træernes Grene,
Gulnet er Skoven, som nylig var grøn.
Almagtens Fader til Tiderne sene
Atter os lover en Foraarstid skjøn.

Dog til vort Sind nu vemodige Tanker
Baner sig Vej om den Tid, som svandt hen.
Helst naar i Skoven vi ensomme vanker,
Drømmer vi hensvundne Tider igjen.

Thi naar vi skuer Guds Almagt og Naade,
Tidernes Vekslen med Vinter og Vaar,
Ingen kan nægte, at En kun kan raade,
Og det om Evighedssommeren spaar.

Lyk'lig er vi, som dog Lyset har fundet,
Selv om vor Lod bli'er at falde med Løv;
Thi er vort Liv kun i Sandhed udrundet,
Rejses vi atter i Foraar af Støv.

Skal vi ad Aare ej Løvspringstid skue,
Skal vi før Foraaret ende vort Liv,
Ej det os skader, naar Sandhedens Lue
Brænder i Hjertet for Almagtens „Bliv."

O, gid vi Alle vil Kjærlighed nære,
Hver for vor Næste, som Herren os bød.
Elske vi Alle, da Herren vi ære,
Og vi ej frygte for Mørke og Død.

Dog vil vi bede vor himmelske Fader,
At vi og Foraarets Blomster maa se.
Trygt vi i Tillid til Gud os forlader,
Vidende dette: hans Vilje vil ske.

Laura Berberich.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).